

ANTISTHENES.

Apud Lælium Pasqualinum in gemma.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ

Περὶ βίων, δοξμάτων καὶ ἀποφθεγμάτων, τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ
βιδοκμησάντων, βιβλίον εἰς τῶν ι.

DIOGENIS LAERTII

De Vitis, decretis, et sententiis eorum qui in Philosophia
claruerunt,

LIBER SEXTUS.

ANTISTHENES.

ΑΝΤΙΣΘΕΝΗΣ.

Antisthenes Antisthenis filius, Atheniensis fuit. Dicebatur autem non esse indigena. Quod cum sibi probro daretur, dixisse fertur,

Et Deum mater Phrygia esse: videbatur enim Thracia matre esse natus. Unde cum in Tanagrensi pugna fortiter se gessisset, causam dedit Socrati, ut diceret: Ex ambobus Atheniensibus ita fortem non nasciturum fuisse. Ipse quoque Atheniensibus, quod indigenae essent gloriantibus, exprobrans dicebat, Illos cochleis et locustis nihilo nobiliores esse. Hic initio quidem Gorgiam audivit oratorem. Unde et in dialogis oratorium dicendi genus exprimit, praesertim in dialogo De veritate. et in Adhortationibus. * Hermippus autem ait, illum in celebritate lithmia vituperare, ac laudibus efferre decrevisse Athenienses, Thebanos, et Lacedaemonios.

Aντισθένης Ἀντισθένου, Ἀθηναῖος. ἐλέγετο δ' οὐκ εἶναι ἰθαγενῆ. ² εἰς βίβλιν πρὸς τὸν οὐκ εἰδὶ ἄντα εἰπεῖν, καὶ ἢ μήτηρ τῶν θεῶν φρυγία ἐστίν. ³ ἰδοὺς γὰρ εἶναι Θρακτικῆς μητρὸς. εἶπεν καὶ ⁴ ἐν Ταναγραῖα κατὰ τὴν μάχην εὐδοκίμησας, ἔδωκε λέγειν Σωκράτει, ὡς οὐκ ἂν ἐκ θυῶν Ἀθηναίων οὕτω γενόμενος γενναῖος. καὶ αὐτὸς δὲ τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ τῷ γηγενεῖς εἶναι στυμνομένους ἐκ Φαυλίῶν, εἶπε μὴδὲν εἶναι κοχλίῳν καὶ ἀττελίβων εὐγενεστέρους. ⁵ οὗτος κατ' ἀρχὰς μὲν ἤκουσε Γοργίου τοῦ ῥητορῆς. εἶπεν τὸ ῥητορικὸν εἶδος ἐν τοῖς διαλόγοις ἐπιφέρει, καὶ μάλιστα ἐν τῇ Ἀληθείᾳ, καὶ τοῖς προτρεπτικοῖς. * Φησὶ δ' Ἑρμιππὸς ὅτι προέβλετο ἐν τῇ τῶν Ἰσθμίων πανηγυρίῳ ψεῖσαι τε καὶ ἐπανίστασθαι Ἀθηναίους, Θεβαίους,

¹ Antisthenes Antisthenis filius. Sic etiam Suidas. *Antisthenes*, inquit, *vixit in ἰωνίῳ πατρὶς*. Aldob.
² Οὐκ εἰς τὸν οὐκ εἰδὶ ἄντα. Meminit Plutarchus, *περὶ φωνῆς*. Seneca de Iphicrateid narrat. *Is, Casaub.*
³ Videbatur enim Thracia matre esse natus. Quod idem tradit Suidas, qui post verba proxime citata, statim subiecit, *μητρὶς δὲ τὸ γένος Θρακτικῆς*. de codent

loquens Antisthenes. Aldob.

⁴ *Ad Tanagram in praesentia*. Quae posita est in ipsius faucibus Euripi. Plinius lib. iv. cap. 7.

⁵ *Is ab initio quidem Gorgiam rhetoricum audivit.* Quod & Suidas indicat qui cum à theoria contulisset se ad philosophiam scribit. *Antisthenes*, inquit, *Αθηναῖος, ἀπὸ ῥητορικῆς φιλοσοφίας σαρκατικῆς*. Idem.

Λακεδαιμονίους. εἶτα μὲν τοὺς παραιτήσασθαι ἰδόντα * πλείστους ἐκ τῶν πόλεων ἀΦιγμένους. ὕστερον δὲ παρβαλεῖ Σωκράτη, καὶ τοσοῦτον ὠνότατο αὐτοῦ ὥστε παρῆνε τοῖς μαθηταῖς γενέσθαι αὐτῷ πρὸς Σωκράτην συμμαθητάς. αἰῶν τε ἐν Πειραιεὶ καὶ ἐκάστην ἡμέραν, τοὺς τετταράκοντα σταδίου ἀνίαν, ἤκουσε Σωκράτους. ἢ παρ' αὐτοῦ καὶ τὸ καρτεριὸν λαβῶν, καὶ τὸ ἀπαθὲς ζῆ- λώσας, καθ' ἧρθε * πρῶτος τοῦ Κυνισμοῦ. καὶ ἔ- τι ὁ πόνος αἰγῶν, συνέστησε διὰ τοῦ μεγάλου ὁ Ἡρακλείους καὶ τοῦ Κύρου· τὸν μὲν ἀπὸ τῶν Ἑλ- λήνων, τὸν δὲ ἀπὸ τῶν βαρβάρων ἑλευσας. * πρῶτος τε ἄριστο λόγον, εἰπὼν, Λόγος ἐ- στί οὗ τὸ τίη, ἢ ἐστὶ, δηλῶν. ἢ ἐλεγε τε συν- χῆς, Μανεῖν μάλλον ἢ ἠσθεῖν. καὶ, Χρῆ τι- αῦταις πλεονάζειν γυναικῶν, αἱ χάριν εἰσονται. πρὸς τε τὸ Ποικιλοῦ μισθῶν, μέλλον Φαιτῶν αὐτῷ καὶ πυθόμενον τῶν αὐτῷ δεῖ, Φησὶ Βι- βλιαρίου καὶ νοῦ, καὶ γραφείου καὶ νοῦ, καὶ πι- νακίδιου καὶ νοῦ· τὸν νοῦν παρεμφαίνων. πρὸς δὲ τὸν ἐρόμενον ποδαπὴν γῆμ, ἐφη, Ἄν μὲν καλῶν, ἔχεις κωνῆν· ἂν δὲ αἰσχροῦν, ἔχεις πι- νῆν. ἀκούσας ποτὲ ἢ ὅτι Πλάτων αὐτὸν κακῶς λέγει, Βασιλικὸν, ἐφη, καλῶς πεινούτα κα- κῶς ἀκούων. * μουόμενος ποτὲ ἢ τὰ Ὀρφικὰ, ἢ μὲν καλῶς ἀκούων, εὖ καὶ ἔχεις. * Cumque aliquando Orphicis mysteriis initiaretur, di-

6 πλείστους] Superior editio habebat πλείους ἐκ τῶν πόλεων. H. Steph.
7 ἢ παρβαλεῖ] Superior editio habebat παρβαλεῖ. Hoc idem Cicero lib. III. de oratore, Deinde, inquit, ab Antisthene, qui patientiam, & divitiarum in Socratico sermone maxime admodum erat. Aldob.
8 Τριπύς Cynicis] sic illi auctor fuit. Confirmant Suidas & Cicero. Suidas de Antisthene loquens, τῆς τῆς, inquit, πεπαιστωμένης ἑκείνου πύξης, εἶτα ἰκύνουσι, est enim κύνων Cynicam profecti disciplinam, quæ præcipue in mordendo verari videtur, ducta à canibus appellatione. Cicero autem in III. de Oratore, loco supra citato, Cynicos & Stoicos ab Antisthene profectos esse tradit. Deinde ab Antisthene, inquit, qui patientiam, & divitiarum in Socratico sermone maxime admodum erat. Cynicis primum, deinde Stoici. C. C. Idem.
9 Hercules magni] Jovis & Alcmena filii. qui Eurystheo (criviv. fuerunt enim plures.
10 Πρώτος τε ἄριστο λόγον, εἰπὼν, Λόγος ἐστὶ οὗ τὸ τίη, ἢ ἐστὶ, δηλῶν] Λόγος apud philosophos, sãm orationem quam definitionem significat: si hoc

deinde id repudiavisse, intuentem pluri- mos ex his uribus confluisse. Postremò Socrati sese addixit: quo magistro tantum profectus, ut moneret discipulos, ut sui sub Socrate essent discipuli. Commo- ranque in Piræo, quotidie quadraginta stadiis emeniss in urbem pergebat, ut So- cratem audirèt: à quo tolerantiam cum didicisset, et illam animi tranquillitatem emularetur, Cynicam primus sectam in- stituit. Quodque labor bonum esset, ma- gni Herculis, ac Cyri exemplo confirma- bat; id à Græcis, hoc à Barbaris mutua- tus. * Primusque definitio orationem, di- cens: Oratio est, quæ id quod erit, aut est, declarat. Dicebat autem identidem, Infaniti potius, quam voluptate afficiat. et illud: Cum ejusmodi mulieribus consueta- dinem habendam, quæ beneficio beneficium retulit. Pontico adolescenti, cum se illi in disciplinam dare vellet, rogaretque quibus sibi opus esset: Libello, inquit, no- vo, et sileo novo, novaque tabella; vocem novam dispertiendo in aai vos, monte maxi- me opus esse, significans. Ad quemdam qui axorem ducturus erat, interrogantem cu- jusmodi duceret: Si, inquit, formosam duxeris, communem habiturus es; si desir- moti, panem. Cùm audisset aliquando Pla- tonem sibi maledicere: Regium, inquit, di-

loco intelligas definiti λόγον, id est definitionem: du- bio procul legendum erit, λόγος ἐστὶ οὗ τὸ τίη, ἢ ἐστὶ, δηλῶν. Sin hæc de λόγῳ, id est, sermone definitio, capias; nihil mutandum. H. Casaub.
11 Cerebra etiam illud usurpabat.] Ex hoc loco Laërtius dicta Antisthenis persequitur, quorum multa alii tributa, vel ab eodem Laërtio lectores animad- vertent, quæ non necesse habui omnia notare. Illud ne misetur quicquam, quod tam multa ejus dicta re- ferebantur, nam, ut est apud Cicero nem, Antisthenes vix fuit acutus potius, quam eruditus. Aldob.
12 Sibi Platonem maledicere.] Quod fuerit diffusen- sionis inter Platonem & Antisthenem intium, dictum est in Platonis vita, Athenzique locis citavimus: quæ omnia nunc repetere necesse non est. Idem.
13 Orphicis sacris.] Quibus initiandi præcipue ne- jurando obstringebantur, ne factorum mysteria enun- ciarent. Orphica autem sacra, vel Orphus ipse, vel Onomacritus instituit. Nam, ut est apud Suidam, Or- phicus versibus scripsit, quas tamen aliqui Onomacritio tribuunt. Idem.

ceretque sacerdos, Ejsusmodi initiarum bo- nis plurimis apud infiores postur. Cur igitur, ait, ipse non moreris? Probro ei da- batur aliquando, quod non esset ex duo- bus liberis genitus: Neque, inquit, ex duo- bus iustioribus, et tamen iustior sum. In- terrogatus cur paucos haberet discipulos? Quod, inquit, argentes illos virga non ejicio. Rogatus item, cur in discipulos acriter inveheretur? Et medici, inquit, in languid- dor. Cùm vidisset aliquando fugientem moechum, O, inquit, infelix, quantum periculi uno obolo vitare potuisti! Praestare dicebat, ut Hecaton ait in Chircis, in cor- por, quam in assentatorem incidere: illos qui- pe potius, ipse viventes decoret. * Ro- gatus, Quisnam apud homines esset beatissi- mus, Felicom, inquit, mori. Familiari quodam apud se deplorante, quod perdi- disse commentaria; Orrorebat, inquit, ista animo potius, quam chartis inscribere. Sicuti rubige ferrum, ita invidiam invidios consumere ajebat. Eos qui superent immortales esse, oportere dicebat pie vivere ac juste. Civitates tunc interire ajebat, cum bonos discurrere ne- queunt à malis. Cùm aliquando à malis laudaretur: Miserè, inquit, metuo, ne forte mali quippiam fecerim. * Eratum qui esset concordæ convitiarum omni muro dixit esse fortiozem. Ea dicebat paranda vistica, quæ cum naufrago simul enatarent. Probro illi dabatur aliquando quod congregaretur malis: At medici, inquit, inter ægrotos versantur, neque tamen febriunt. Albur- dum esse dicebat, triticum purgare lolio, bol- lumque in vitæ milite, Rem verò publicam malis non expurgare. Rogatus quidnam

14 ὅτι ἀργυρῆς ἀδούτος ἐκβαλλεῖ μάθω] Acute Ga- leusius meus vidit, negationem hic decelle, & legen- dum, ὅτι ἀργυρῆς ἀδούτος εἰν ἐκβαλλεῖ μάθω. Nam cynici arti fuz, seu verius μακροστομία, pretium nullum possideat, ita vilis magna & contemptus ejus sectæ: ferè enim res omnes tanti sunt, quanti veniunt. H. Casaub.
15 ἰδὼν ποτὲ μοιχὸν φεύγοντα, ὡς δυστυχῆς ἐστὶ.] Tale est illud Bubuli comici apud Athenæum lib. xii. Ὅστις λέγει γὰρ σκῆτιν νυμφεῖον λάβω, Πῶς οὐκὶ πάντας ἐστὶν ἀδούτους;

τοῦ ἱερέως εἰπόντος, ὅτι αἱ ταῦτα μουόμενος πολ- λῶν ἀγαθῶν ἐν ἀδῶν μετόχουσι. Τί οὖν, ἐφη, οὐκ ἀποθνήσκεις; ἐνεδιζόμενος ποτὲ ὡς οὐκ εἴη ὁμο- ελευθέρων. Οὐδὲ γὰρ ἐκ οὗ, ἐφη, παλαι- στικῶν, ἀλλὰ παλαιστικὸς εἰμι. ἐρωτῶμενος δια τί ἐλίγους ἔχει μαθητάς; ἐφη, ἢ ὅτι ἀργυ- ρεῖα αὐτοὺς ἐκβαλλεῖ μάθω. ἐρωτῆθεις δια τί πικρῶς τοῖς μαθηταῖς ἐπιπλήτεις; καὶ οἱ ἱατροὶ, φησὶ, τοῖς κάμνουσιν. ἢ ἰδὼν ποτὲ μοιχὸν φεύ- γοντα, ὡς δυστυχῆς, εἶπε, πηλίκον κίνδυνον ὁ- βολοῦ διαφυγεῖν ἐδύνασο. κρείττον ἐλεγε, κατὰ φησιν ἑκάταν ἐν ταῖς χρείαις, εἰς κέρασας ἢ εἰς κολάσας ἐμπροσθεν. οἱ μὲν γὰρ νεκροὺς, οἱ δὲ ζῶντας ἐσθίουσιν. * ἐρωτῆθεις τί μακαριώτερος ἐστὶ ἀνθρώπος, ἐφη, εὐτυχούτα ἀποθνεύων. γενάρ- μου ποτὲ πρὸς αὐτὸν ἀπαθρομένον, ὡς εἴη τὰ υπομηνηματα ἀπολασκῶς. ἔδει γὰρ, ἐφη, ἐν τῇ ψυχῇ αὐτὰ καὶ μὴ ἐν ταῖς χαρταῖς γράφειν, ὡς περ ὑπὸ τοῦ ἰσθ' τὸν σιδήρον, αὐτὸς ἐλεγε τοὺς φθονεροὺς ὑπὸ τοῦ ἰδίου θήους κατεσθεσθῆναι. τοὺς βουλεμένους ἀθανάτους εἶναι, ἐφη, δεῖν ζῆν εὐσε- βούς καὶ δικαίους. τὸτ' ἐφη τὰς πόλεις ἀπόλλυ- σθαι, ὅταν μὴ δύνωνται τοὺς φαύλους ἀπὸ τῶν σπουδαίων διακρίνειν. ἐπαυνοόμενος ποτὲ ὑπὸ πονη- ρῶν, ἐφη, Ἀγωνίῃ μὴ τι κενὸν εἰργασμα- * ἐμνησούτων ἀδελφῶν συμβίωσιν ἢ πάντος ἐ- 6 φη, τῆς οὐχ ἰσχυροτέραν εἶναι. ταυτὰ δεῖν ἐφη ποιέσθαι ἐφ' ὅδῃ, ἢ καὶ γαναγῆσαντι συγκο- λυμῶσιν. ἐνεδιζόμενος ποτὲ ἐπὶ τῷ πονηροῖς συγγενέσθαι, καὶ οἱ ἱατροὶ, φησὶ, ἢ μετὰ τῶν νεοσούτων εἶσιν, ἀλλ' οὐ περὲσσιν. ἄσποιν ἐφη, τοῦ μὲν σίτου αἶρας ἐκλέγειν, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ τοὺς ἀχρείους, ἐν δὲ παλαιοῖς τοὺς πονηροὺς μὴ παραιτεῖσθαι. ἐρωτῆθεις τί αὐ-

ἔδει ἀμύσσαντι πρὸς τὸν ἄλλο. Μικρὸν πικρῶν ἀνθρώπων τὸ εἶναι. Idem.
16 Πάντος ἐστὶ τῆς οὐχ ἰσχυροτέραν εἶναι. Videtur proverbium esse, τῆς οὐχ ἰσχυροτέραν. si finit, τῆς οὐχ ἰσχυροτέραν φησιν, & apud Stobæum, I. x. καὶ τῆς οὐχ ἰσχυροτέραν ἢ φ. σπῶν. & Horatius, --- hic minus athenis esto Nil consilere sibi, nulla pallere culpa. Idem.
17 Legebatur, μετὰ τῶν ἀποθνεύων. Sed scrib. μετὰ τῶν νεοσούτων. Et paulo post νεοσούτους scribendum pro eo quod antea legebatur φθονερός. H. Steph.

τῶ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας; ἔφη, τὸ δύνασθαι αὐτῷ οὐκ ἔστιν. εἰπόντος αὐτῷ τίνος παράπονον, ἄσπον, Σύ μοι, φησὶν, ἀύλησον. Διογένης χιτῶνα αἰτῶντι, πτύξαι προστάξας θεομάχιον. * ἐρωτηθεὶς τί τῶν μαθημάτων ἀναγκαίων τῶν, ἔφη, τὸ κακὰ ἀπομαθεῖν. παρεκλεύετό τε κακῶς ἀκούοντας καρτερεῖν μάλλον ἢ ἐλπίθεις τις βάλλοιτο. ἔσκωπτε Πλάτωνα ὡς τετυφωμένον. πομπῆς οὖν γινομένης ἵππον θεασάμενος Φουακτὴν, φησὶ πρὸς τὸν Πλάτωνα, ἔδοκεις μοι καὶ σὺ ἵππος ἂν εἶναι λαμπροτήτης; τοῦτο δὲ ἐπεὶ συνέχης ὁ Πλάτων ἵππον ἐπιθῆκε, καὶ ποτ' ἐλθὼν πρὸς αὐτὸν νοσοῦντα, καὶ θεασάμενος λεκάνην ἐθα ὁ Πλάτων ἐμεμέλει, χαλῆν μὲν, ἔφη, ἐρῶ ἐνταῦθα, τῦφον δὲ οὐχ ἐρῶ. * συνεβούλευεν Ἀθηναίσις, τοῖς ἐνοῦς ἵππους ψηφισθῆσαι. ἄλογοι δὲ ἠγορεύοντο, ἀλλὰ μὴν καὶ στρατηγοί, φησὶ, γίνονται παρ' ὑμῶν μηδὲν μαθόντες, μόνον δὲ χειροτονηθέντες. πρὸς τὸν εἰπόντα, Πολλοὶ σε ἐπαινοῦσι, τί γὰρ, ἔφη, κακὸν πεποιήκα; στρέψαντες αὐτοῦ τὸ διεργῶδες τοῦ τρίβωνος εἰς τὸ προφανές, Σακράτης ἰδὼν φησὶν, Ὁρῶ σε διὰ τοῦ τρίβωνος τὴν φιλοδοξίαν. ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ (καθὰ φησὶ φανίας ἐν τῷ περὶ τῶν Σωκρατικῶν) τί πικρῶν καλῶς καὶ γαβῶς ἔσοιτο; ἔφη, εἰ τὰ κακὰ ἂ ἔχεις, ὅτι φευκτὰ ἔστι μαθῆσαι παρὰ τῶν εἰδόντων. πρὸς τὸν ἐπαινοῦντα τρυφῶν, Ἐχθρῶν παῖδες, ἔφη, τρυφῶσιαν. * πρὸς τὸ παρασχηματίζον αὐτοῦ τῷ πλάστῃ μεράμιον, εἰπέ μοι, φησὶν, εἰ φωνὴν λαβοὶ ὁ χαλκὸς ἐπὶ τίνι ἂν σεμνυθῆναι; τοῦ δ' εἰπόντος, ἐπὶ κάλλει. οὐκ αἰσχρὴν οὐκ,

18 Μαθεῖν.] Pro μαθημάτων scriptum est etiam μαθεῖν, id est, erant quae discibilia sunt. si ita licet appellare ea quae disci possunt. H. Steph.
 19 Συνέχης ὁ Πλάτων τὸν ἵππον ἐπιθῆκε.] Notatum quod in Platonis vita legimus: Eum aliquando equo consensu descendisse, μη ἵπποφιλε λαβῆν, nec heret saltuosus & sibi placens: quae natura est eorum, praeterquam quando, ut Homerus ait, ἠέσταναι ἐπὶ φῶν. tum enim est id animal maxime ἄσπον & τῦφον plenum. H. Casaub.
 20 Τρυφῶν, inquit, per pallium gloria cupiditatem γέλει.] Celius tradit non haec dixisse Socratem, sed illa, εὐ πᾶσιν ἐγκλησασίμενος ἑμῖς; utrumque a-

ex philosophia lucratus esset, Metum, autem colloqui posse. Cuidam sibi in convivio dicenti, Caus; Tu mihi inquit, tibis infra. Diogenem tunicam petentem, pallium complicare iussit. * Interrogatus quoniam esset disciplina maxime necessaria; Mala, inquit, dediscere. Eos hortabatur qui malodiscitis incessantur, tolerare magis quam si lapidibus se quisquam pereret. Platonem intumulabat, ut fastu turgidam. Cum ergo fieret pompa, inspicens hinnientem fidentemque equum, ad Platonem conversus: Tu, inquit, iudicio meo praclarus fuisses equus. hoc autem eam ob causam, quod frequentissime equum Plato laudaret. Venerat aliquando ad eum mala valetudine affectum, et cum vas cernebat ubi Plato vomuerat: Bilem, inquit, video, solum tunc non video. * Atheniensibus consulebat, animos ut equos decerneret esse. Quod cum illi ab omni ratione alienum dicerent, At, inquit, apud vos ducere quandoque sunt qui nihil didicerunt, solumque designati sunt. Dicenti sibi cuiquam, Multi te laudant; Quid enim, ait, mali feci? Cum pallii discillam partem conversam in conspectum dedisset, intuitus Socrates, Fidos, inquit, per pallium tuam gloria cupiditatem. Interrogatus à quodam, ut ait Phnias in libro de Socraticis, Quidnam faciendo bonus, et honestus evaderet: Si mala, inquit, quae habet, fugienda esse didiceris ab iis qui noverrunt. Cuidam delicias laudanti: Inimicorum, ait, siliū delicatè vivant. * Adolescenti qui fidei suo componebat, Dic, ait, si vocem esse acciperet, quoniam in te glorietur? illo dicente, In pulchritudine. Non igitur,

entum. sed primum illud venustus. Adob.
 21 Πρὸς τὸ παρασχηματίζον αὐτοῦ τῷ πλάστῃ μεράμιον.] Nihil hinc mirandum: nisi fortasse malit aliquis scribere ἰσχυρὸν προ αὐτῶν; intelligit quendam quae fingendum à statuario curabat, sed pulchritore quam esset forma; id enim est παρασχηματίζον ἰσχυρὸν τῷ πλάστῃ, falsam sui imaginem statuario exhibere. hoc olim fieri solum constat. Idque ex iis facile potest intelligi quae notamus ad caput Theophrasti nostri De adulatione. H. Casaub.
 22 Ἐπὶ τίνι ἂν σεμνυθῆναι.] Lego, ἐμνησθῆναι, vel ita tibi esse ἀσεμνῶσαι. Idem.

inquit,

inquit, erubescis qui frivolis ut inanimus gaudes? Pontico adolescente pollicente illum sibi fore curae, si navis, quā salamenta vehebatur, adpelleret; sumpto illo et vase vacuo, abiit ad eam, quae polentam venundabat, impletoque bene vase abibat. Illa verò pretium petente, Hic, inquit, adolescens dabit, ubi salamentorum ipsius navis adpulerit. Ipse Anyto exilii, et Melito mortis causa fuisse videtur. * Namque in Ponticos juvenes, qui Socratis gloria permoti advenierant, cum incidisset, eos ad Anytum abduxit, dicens, Illum moribus sapienterem esse quam Socratem: qua ex re indignatos circumstantes effugasse illum. Sicubi verò ornatam offendisset mulierem, ad domum illius proficisciebatur, jubebatque virum ejus equum producere et arma, ut si quidem haec illi essent, delictis vacare sineret; his enim injurias propellere: sin aliis, cultum amoveret. Quae autem illi placuerat, ista sunt: Doctrina acquiri posse virtutem monstrabat. Esdem esse nobiles ac virtute praeditos. * Sufficere enim virtutem ad beatam vitam, nulla indigentem, nisi Socratis viribus. Virtutem quoque operam esse, neque verbis multae, neque disciplinis indigentem: sapientemque se ipso contentum esse. Ipsius enim esse quae aliorum sunt omnia. Glorie privationem bonum esse, et labori similem. Sapientem non secundum constitutas leges viturum, sed juxta virtutis normam: dulcurumque uxorem procreandorum liberorum causa, et formosissimis quibusque congressurum mulieribus. Praeterea amatum; solum quippe scire sapientem quoniam sit amanda. * Inhibet illi dicens et ista. Sapienti peregrinum nihil, et insolubilis difficultatis. Maxime dignus est qui ametur vir bonus. Virtute praediti,

21 In. Et Anyto exilii, Et Melito mortis causa fuisse videtur.] Anytum exilio, Melitum morte ab Atheniensibus affectum esse ob Socratis mortem, dictum est à Laertio II. libro in Socratis vita. Idem.
 24 Διδασκ.] Pro διδάσκον male quidam reponit διδάσκον. H. Steph.
 25 Ἀτιμῆ τιανν virtutem tenuis esse, neque sermone multo indigentem, neque disciplinis.] Atqui si virtutem disciplina concedit acquiri posse Antisthenes, quomodo totam virtutem retum esse vult, disciplinis

ἔφη, τὰ ἕμια γενηθῶς ἀψύχῳ; Ποντικοῦ νεανίσκου πολυωρῆσεν αὐτὸν ἐπαγγελασμένου, εἰ τὸ πλοῖον ἀφίκοιτο τῶν ταρίχων, λαθῶν αὐτὸν καὶ θύλακον κενόν, πρὸς ἀλφειοπόλιν ἦκε, καὶ σαζάμενος ἀπήει. τῆς δὲ αἰτούσης τὸ διὰ Φερῶν, ὁ νεανίσκος, ἔφη, δώσει ἐὰν τὸ πλοῖον αὐτοῦ τῶν ταρίχων ἀφίκοιται. αὐτὸς καὶ ἄνυτρο τῆς Φυγῆς αἰτίος γενέσθαι δοκεῖ, καὶ Μελίτω τοῦ θανάτου. * Ποντικοῖς γὰρ νεανίσκοις, κατὰ κλέος τοῦ Σακράτους ἀφίγμενοις, περιτυχῶν, ἀπήγαγεν αὐτοὺς πρὸς τὸν ἄνυτρον, εἰπὼν ἂν ἦξει σφώτερον εἶναι τοῦ Σακράτους· ἔφ' ὡς διαγαλακτῆσαστας τοὺς περιστάτας ἐκδιώξαι αὐτὸν. εἰ δὲ ποθὶ θεάσαστο γυναιον κεκοσμημένον, ἀπήει ἐπὶ τὴν οἰκίαν αὐτῆς, καὶ ἐκέλευε τὸν ἀνδρα ἐξαγαγεῖν ἵππον καὶ ὄπλα ὥστε εἰ μὲν εἶχε ταῦτα, εἰάν τρυφῶν (ἀμύνεσθαι γὰρ τοῦτους) εἰ δὲ μὴ, περιαιρεῖν τὸν κόσμον. ἤρσκεν αὐτῷ καὶ ταῦτα. * διδάσκων ἀπεδείκνυε τὴν ἀρετὴν. καὶ τοὺς αὐτοὺς εὐγενεῖς τοὺς καὶ ἐναρέτους. * αὐτάρχη γὰρ τὴν ἀρετὴν εἶναι πρὸς εὐδαιμονίαν, μηδὲν προσδεμένην, ὅτι μὴ Σακρατικῆς ἰσχύος. * τὴν τε ἀρετὴν τῶν ἔργων εἶναι, μὴτε λόγων πλείωτων δεομένην, μὴτε μαθημάτων. αὐτάρχη τε εἶναι τὸν σοφόν. πάντα γὰρ αὐτοῦ εἶναι τὰ τῶν ἄλλων. τὴν τε ἀδοξίαν, ἀγαθὸν, καὶ ἴσον τῷ πόνῳ. καὶ τὴν σοφὸν οὐ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους πολιτεύεσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῆς ἀρετῆς. γαρήσιον τε τενοποιίας χάριν, ταῖς εὐφραταταῖς συνιόντα γυναιξί. καὶ ἐρασθῆσθαι δὲ. μόνον γὰρ εἰδέναι τὸν σοφὸν τίνων χρεῖ ἐρᾶν. * ἀναγράφει δ' αὐτῷ καὶ Διοκλῆς ταυτί. τῷ γὰρ σοφῷ ἕξον οὐδὲν, οὐδ' ἀπο. ἀξίεραστος ὁ ἀγαθός. εἰσπου-

rejecit? an virtutis usus retum tonus est, non disciplina? Nam moralis scientia potest nobis virtutum notitiam tribuere, usum non potest, quod quidem non Antisthenes solum, sed Aristoteles quoque alluit in Ethics. Adob.
 26 Οὐδ' ἀπο.] Ab eodem reponitur εὐδ' ἀπεραστος, quod fortè nullo modo potest: quum εὐδ' ἀπο tolerati posse videatur, mihi tamen valde suspexit. In quodam veteri supererat aliqua alius lectionis vestigia, εὐδ'εῖς videlicet. H. Steph.
 28

DIOGENES LAERTII.

δαίοι, Φίλοι. *συμμάχους ποιείσθαι τοὺς εὐψύχους αἰμα καὶ δικαίους. ἀναφαίρετον ὄπλον, ἀρετήν. κρείττον ἔστι μετ' ὀλίγων ἀγαθῶν πρὸς ἀπαντας τοὺς κακοὺς, ἢ μετὰ πολλῶν κακῶν πρὸς ὀλίγων ἀγαθῶν μάχεσθαι. προσέχειν δὲν τοῖς ἐχθροῖς· πρῶτον γὰρ τῶν ἀμαρτημάτων αἰσθάνονται. τὸν δίκαιον περὶ πλείονος ποιείσθαι τοῦ συγγενεῖος. ἄνδρὸς καὶ γυναῖκος ἢ αὐτῆ ἀρετῆ· τὰγαθὰ, καλὰ· τὰ κακὰ, αἰσχρὰ· τὰ πονηρὰ πάντα, νόμιζε ξενικά. * τείχος ἀσφαλίστατον, Φρίνησιν· μήτε γὰρ καταρῆν, μήτε προδίδοσθαι. τείχη κατασκευαστέον ἐν τοῖς αὐτῶν ἀγαλατῶν λογισμοῖς. ἔλεγετο δ' ἐν τῷ Κυνόσαργε γυμνασίῳ μικρὸν ἀπῶθεν τῶν πυλῶν. ἔθεν κίνας καὶ τὴν Κυνικήν Φασιν ἐντεύθεν ἰνομασθῆναι. αὐτὸς τε ἐπεκαλεῖτο Ἀπλάκιον. ἔπειτα καὶ πρῶτος ἐδιδάσκει τὸν τριβῶνα, (καθὰ Φησι Διοκλῆς) καὶ μίαν αὐτῷ ἐχρήσατο. ἔπειτα βέλτερον τε ἀνέλαβε καὶ πῆραν· πρῶτον δὲ καὶ Νεάνθης Φησὶν διδάσκει βοιμάτιον. Σωσιπάρτης δ' ἐν τρίτῳ διαδοχῶν, Διόδωρον τὸν Ἀσπένδιον, καὶ πάργια*

27 Viri & mulieres eadem virtuti. Quod quidem dogma à Socrate magistro Antisthenes acceperat. Antioctes tamen contra putavit, eandem viri, & mulieris non esse virtutem, sed diversam, idque cum aliis locis docuit, tum præcipue in I. Polit. lib. cap. ult. ita scribens, ὅτι φασι, ὅτι ἰσὺν ἀπὸ ἀρετῆ τῶν ἰσχυρίων πάντων, καλοῦν ἢ αὐτῆ συμφέρουσαν γυναῖκα καὶ ἀνδρῶν, οὐδ' ἄλληλα, καὶ δικαιοσύνη, καθάπερ αὐτὸς Σωκράτης, Ἄλδεδ.

28 *Discipulus in gymnasio. quod est ad Cynosarges, ex quo Cynicum scilicet quendam appellatam esse voluit.* Sic etiam Suidas, ὅστις τὸν καὶ τὸν Κυνικὸν κατέβησε Φιλασφίαν, τῆς αὐτῆς ἰδέσθαι διὰ τὸ ἐν Κυνόσαργε τὸ γυμνασίον διδάσκει αὐτὸν. est autem Cynosarges Herculis templum, in quo arx fuit Herculi, & Hebr. dicatur, de quo est apud Pausaniam in Atticis. Idem.

29 Καὶ πρῶτος ἐδιδάσκει τὸν τριβῶνα. Imò primus Diogenes Cynicus, ut quibusdam placet. Vide in Diogene. Sic alia quædam sunt quæ pars scriptorum Antistheni, pars Diogeni tribuant. *Is. Calaub.*

30 Βέλτερον τε ἀνέλαβε καὶ πῆραν. Hæc fuisse Cynice familie insignia: de quibus multa Diogenes cum in epistola quadam ad patrem, ejus initium *Méme δὲ πάρις.* Eleganter etiam Apuleius. *Diogeni & Antisthenes peria & baculus, quod regibus diadema, quod imperatoribus paludamentum, quod Pontificibus galermum, quod latini Auguribus.* Dicebant autem Cynici se Herculeum imitari. Lucianus, *βίος πράξις.*

amici. Belli socios faciendum qui animosi et justi sunt. Virtutem arma esse, quæ tolli non possint. Præstat cum paucis fortibus adversus imbelles multos, quam cum multis inbellibus adversus paucos fortes pugnare. Sollicitè observandus inimicus; primi enim peccata sentiunt. Justum virum pluris faciendum quam propinquum. Viri ac mulieris virtus eadem. Bona esse quæ pulchra; mala autem, turpia. Præva omnia aliena putataque peregrina. * Murum tutissimum prudentiam esse; neque enim decidere, neque prodi. Mania firienda in nostris animis, quæ capi non possunt. Differbat autem in gymnasio quod Cynosarges appellatur, non longè à portis civitatis. Unde quidam et cynicum sectam appellatam voluit. Ipsæque cognominabatur Haplocyon, *simplex canis.* Ac primus pallium, ut ait Diocles, duplicavit, ipsoque solo utebatur: baculumque sumpsit ac peram. Primus quoque, ut Neanthes tradit, pallium duplicavit. Porò Socrates In fucellionum tertio, Diodorum Apendium cum barbam promississe, tum

Κυνο. Ζωλοῦ δ' ἔτι καὶ Διογ. Τὸν Ἡρακλῆα. Κγ. Τὴν αὐτὴν καὶ Διογ. Τὸν μὴ γὰρ ἔλαβε βακὺς αὐτῆ. Διογ. Τὸν μὴ δὲ αὐτῶν τὸν τριβῶνα, στρατιωτικῶν δὲ ἀρετῶν ἰσχυρὸν ἐστὶ τῶν ἰσχυρῶν κακοῦς, ἀλλ' ἰκανοῦς, ἐπὶ καθάρσει τὸν βίον προσηρμῶτος. Ἀπυλείου. Quod Herculeum olim peccata meminerant, monstrata illa tempania hominum & servavit, virtute subegit, ostenditque terra purgasse: famuliter adversus omnia animalia & animaliam, atque civitatem atque inhominem. ceteraque animi humani monstra & flagitia philosphus esse (de Crateo Cynico loquitur) Hercules fuit: eas omnes pestes mentibus eiecit, famuliter purgavit, multitudine perdidit. *Seneca dicit & ipse. & clara insigne.* Lucianus de Antisthene Cynico,

Inventor primus Cynice ego. Quæ ratio isthæc Alcides multo dicitur esse prior.

Alcides quondam fuerat doctore secundus: Nunc ego sum Cynice primus: & ille dicit.

Ipse verò Diogenes in epistola quadam ad Anaxilam Agamemnoni se comparat. Sic ille: placet enim apponere totam epistolam. quæ & elegantissima est, & non cuius obvia. *Ποδαργῶτος ταυτὸν ἔλεγε Εὐφρόβῳ γρηγοῦνθαι τὸν Πλάτωνα. ἔγω δὲ πλεονεκτητὴν ἔπιγινωσκω μὲν ἄλλωθεν. Σακπῶντι τε γὰρ ἴσθαι ἵσθαι τὸν βέλτερον, καὶ γλαυκῶν δ' ἰσθαι τὸν πῆραν. ἢ δὲ πῆρα παρὰ Νεάνθηος ἀλλὰ τὸν ἀρετῆ. εἰ δὲ μὴ κακοῦτος, πλεονεκτητὴν ἴσθαι μὲν ἄλλωθεν, γρηγοῦνθαι δὲ γρηγοῦνθαι ἴσθαι. ταυτὸν γὰρ ἄλλοι φησὶν καὶ λέγουσι πρὸς τὸν Ἀσπένδιον φάσκοντα. Idem.*

14 baculo, ac pera usum esse ait. * Hunc Antisthenem solum ex omnibus Socraticis Theopompus laudat, dicens fuisse acutilissimum, et colloquii concinnitate quemlibet capere ac docere potuisse quò vellet. Liqueat id autem ex libris ejus, atque ex illo Xenophontis Convivio. videturque et gravioris sectæ Stoicæ princeps fuisse. Quocirca et Athenæus poeta epigrammatum sic de illis ait,

O sapiens verè gens Stoica, quæ optima sacris
Condidi graviter dogmata multa libris!
Nempe bonum unum animi est virtus: hæc libera perstat
Vita hominum; pax hæc animibus adferitur.

Corporis at placitus finis sit ut alma voluptas
Euterpe blando susferat ore alios.

καθεῖναι, καὶ βέλτερον καὶ πῆρα χρῆσθαι. * τοῦ ἄνθρωπον μόνον ἐκ πάντων Σωκρατικῶν Θεόπομπος ἐπαινεῖ καὶ Φησι δεινὸν τε εἶναι, καὶ δι' ὀμιλίας ἐμμελοῦς υπαγαγεῖσθαι πάνθ' ὄντων. ὄμιλος δ' ἐν τῶν συγγραμμάτων, ἢ καὶ τοῦ Ξενοφῶντος συμποσίου. δοκεῖ δὲ καὶ τῆς ἀνδροδωστατῆς Στωικῆς καταρῆσαι. ὅθεν καὶ Ἀθηναῖος ἐπιγράμματοποιὸς Φησὶν οὕτω περὶ αὐτῶν,

Ὡ Στωικῶν μύθων εἰδήμονες. ὦ πανάριστὰ
Δόγματα ταῖς ἰεραῖς ἐνθέμενοι σελίσι,
Τῶν ἀρετῶν ψυχᾶς ἀγαθὸν μόνον. ἀδὲ γὰρ
ἀνδρῶν
Μόνια καὶ βιοτῶν ῥύσατο καὶ πάλας.
Σαρκὸς δ' ἠδ' ὑπάδημα. Φίλον τέλος ἀνδράσιν
ἀλλοις,
Ἄ μία τῶν Ννάμης ἦνυσε θυγατέρον.

15 * Hic et Diogeni tranquillitatis, et Crateo continentiae, et Zenoni tolerantiae dux et auctor fuit. Ipse qui civitati, quomodo peram Crates vocabat, fundamenta subjecit. Enimvero Xenophon suavissimum in colloquio fuisse ait, atque in rebus aliis continentissimum. Feruntur et ipsius scripta. tom. X. Primus in quo De ditione, five de figuris. Ajax, five Aiæcis oratio. Ulysses, five de Ulyssæ. Orestis defensio, de caudicibus. Iiographie, five Desias, five Isocrates, adversus Isocratis ἀμαρτην, id est, *testium expertem.* In secundo tomo De animalium natura. De procreatione liberorum; five, De nuptiis. Amatorius. De 16 Sophisticis. Physiogonomicus. * De Justitia, et Fortitudine dialogus exhortatorius primus, secundus, tertius. De Theognide quartus et quintus. Tomus tertius, in quo De bono. De fortitudine. De lege; five, De Republica. De lege; five De honesto

αὐτὸς ἠγήσατο καὶ τῆς Διογένους ἀπαθείας, καὶ τῆς Κράτητος ἐγκρατείας, καὶ τῆς Ζήνωνος καρτερίας, αὐτὸς ὑποθέμενος τῇ πόλει τὰ θεμέλια. ἢ ὁ δὲ Ξενοφῶν ἠδιστον μὲν εἶναι περὶ τὰς ὀμιλίας Φησὶν αὐτὸν, ἐγκρατέστατον δὲ περὶ τὰ τάλαντα. Φέρονται δ' αὐτοῦ συγγραμματα, ἢ τόμοι δέκα. πρῶτος, ἐν ᾧ Περὶ λέξεως, ἢ Περὶ χαρακτῆρων. Αἴας, ἢ Αἰάντος λόγος. ἢ Ὀδυσσεύς, ἢ Περὶ Ὀδυσσεύς. Ὀρέστου ἀπολογία, περὶ τῶν δικηγραφῶν. Ἰσογραφή ἢ Δεσίας ἢ Ἰσοκράτης, πρὸς τὸν Ἰσοκράτους ἀμαρτην. τόμος δεύτερος, ἐν ᾧ Περὶ ζῶων φύσεως, Περὶ παιδείας, ἢ Περὶ γάμου, ἐρωτικῶς. Περὶ τῶν σοφιστῶν, Φυσιογναμονικός. * Περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀνδρείας πρὸς 16 τρεπτικῶς, πρῶτος, δεύτερος, τρίτος. Περὶ Θεογνίδος, τέταρτος, πέμπτος. τόμος τρίτος, ἐν ᾧ Περὶ ἀγαθοῦ, Περὶ ἀνδρείας, Περὶ νόμου, ἢ Περὶ πολιτείας, Περὶ νόμου, ἢ περὶ καλοῦ καὶ δι-

31 *Et Xenophontis convivio.* In quo una cum multis Antisthenis inducitur venusillimus cum Socrate loquens, præsertim in ea parte fermosum, in qua respondet Socrati interroganti, cur tam pauca possidens, de divitiis gloriatur. *Alded.*

32 *O δὲ Ξενοφῶν ἠδιστον μὲν* Laudes Antisthenis vide in Symposio. *Is. Calaub.*

33 *Tomus tertium decem.* Quod idem ait Suidas. αὐτῶν, ἰσχυρῶν, ἀντιγράφη τόμος δέκα. πρῶτος μεγα-

κῶν. de quo, ut vides, nulla fit a Læntio mentio, idque ob eam, ut opinor, causam, quia non est Antisthenis, sed aut Aristoteli tribuitur, aut Rhodoni. *Alded.*

34 *Ὁμοσύνῃς, ἢ πρὸς ὁμοσύνῃς.* Nimis certum est legendum esse *πρὸς ὁμοσύνῃς*, aut certe λέγεις ὁμοσύνῃς: ut modo dixit Aias, ἢ Αἰαντος λόγος. malo ἢ σπῆς. & necum (cio) senet qui orationem ipsam legit. *Is. Calaub.*

καίου. Περὶ ἐλευθερίας καὶ δουλείας. Περὶ πίστεως. Περὶ ἐπιτρόπου, ἢ Περὶ τοῦ πείθεσθαι. Περὶ νίκης οἰκονομίας. ³⁵ τόμος δ', ἐν ᾧ Κύρος, Ἡρακλῆς ὁ μείζων, ἢ Περὶ ἰσχύος. τόμος ε'. ἐν ᾧ Κύρος ἢ Περὶ βασιλείας, ³⁶ Ἀσπασία. ³⁷ τόμος ε', ἐν ᾧ ἀλήθεια. Περὶ τοῦ διαλέγεσθαι ἀντιλογικῶς. ³⁸ Σάθων περὶ τοῦ ἀντιλεγείν, α', β', γ'. ¹⁷ Περὶ διαλέκτου. τόμος ζ', ἐν ᾧ Περὶ παιδείας ἢ ὀνοματων, α', β', γ', δ', ε'. Περὶ τοῦ ἀποθανεῖν. Περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. Περὶ τῶν ἐν αἵθερι. Περὶ ὀνοματων χρήσεως, ἢ Ἐριστικῶς. Περὶ ἐρωτησεως καὶ ἀποκρίσεως. Περὶ δόξης καὶ ἐπιστήμης, α', β', γ', δ'. Περὶ φύσεως, α', β'. Ἐρωτήματα περὶ φύσεως, β'. Δόξαι, ἢ Ἐριστικῶς. Περὶ τοῦ μανθάνειν προβλήματα. τόμος η', ἐν ᾧ Περὶ μουσικῆς. Περὶ ἐξηγητῶν. Περὶ Ὀμήρου. Περὶ ἀδικίας καὶ ἀσεβείας. Περὶ Κάλχαντος, Περὶ κατασκόπου. Περὶ ἠδονῆς. τόμος θ', ἐν ᾧ Περὶ Ὀδυσσεύς. Περὶ τῆς ῥαβδου. Ἀθηνᾶ, ἢ Περὶ Τηλεμάχου, Περὶ Ἑλένης καὶ Πηνελόπης. Περὶ Πρωτίως. Κύκλωψ ἢ Περὶ Ὀδυσσεύς, * Περὶ οἴνου χρήσεως, ἢ Περὶ μέθης, ἢ Περὶ τοῦ Κύκλωπος. Περὶ Κίρκης. Περὶ Ἀμφιαράου. Περὶ τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ Πηνελόπης, καὶ Περὶ τοῦ κυνός. τόμος ι', ἐν ᾧ Ἡρακλῆς ἢ Μίδας. Ἡρακλῆς, ἢ Περὶ Φρονήσεως, ἢ ἰσχύος. Κύριος ἢ ἐρωμένος. Κύριοι ἢ κατασκευασταί, Μενέξενος, ἢ Περὶ τοῦ ἀρχεῖν. Ἀλκιβιάδης. ³⁹ Ἀρχέλαος, ἢ Περὶ βασιλείας. καὶ ταῦτα μὲν εἰσὶν ἃ συνέγραψεν. ὁ Τίμων δὲ διὰ τὸ πλῆθος ἐπιτιμῶν αὐτῷ, παντιφυῆ Φλεθονα Φησὶν αὐτόν. ἐτελεύτησε δὲ ἀβρωστία, ⁴⁰ ἔτε καὶ Διογένης εἰσιῶν πρὸς αὐτόν, ἐφη, Μήτη χρεῖσα

³⁵ Τόμος δ'. ἐν ᾧ Κύρος, τόμος ε'. ἐν ᾧ Κύρος ἢ Περὶ βασιλείας Athenæus, Ἀντισθένης ἢ ἄξιον τῶν Κύρων μακρολογῶν Ἀλκιβιάδου, καὶ παρεόμενον εἶναι λέγων, καὶ εἰς γυναικας καὶ εἰς τὴν ἄλλην οὐσίαν, οὐσίαν καὶ ματρὶ καὶ ἀδελφῇ εἰς Πύρου. Idem.

³⁶ Ἀσπασία Athenæus de hoc libro, Ἡ δὲ Ἀσπασία τῶν Περικλέους οἴου ἐκδίσταται καὶ Παράλλου διαβαδῶν. τούτων γὰρ τῶν μὴ Ἀρχιστράτου Φησὶν εἶναι συμβίβωτον, τοῦ παραλλόου τὰς ἐπὶ τῶν μισθῶν εὐκαταίαν ἐργασίμην τὸ δ' Εὐφίμου συνθε τοῦ Φορτικῶ ἐκαστάτοι καὶ ψυχρὰ τοῦς τυραννῆτας. Idem.

³⁷ Τόμος ε'. ἐν ᾧ ἀλήθεια Scribe, Ἀλήθεια. Suprà καὶ μάλιστα τῆ Ἀλήθειας καὶ τοῦ προτραπικῶς. Idem.

et iusto. De libertate et servitute. De fide. De curatore, sive De obediendo. De virtutibus. Oeconomicus. In quarto tomo Cyrus, Hercules major, sive De robore. In quinto tomo Cyrus, sive De regno. Aspasia. In sexto tomo, De veritate. De differendo, antilogicus. Sathon. De contradictione, tres. De locutione. * In septimo tomo, De disciplina, sive de nominibus, quinque. De moriendo. De vita et morte. De his, quæ sunt apud inferos. De usu nominum, sive Contentiosus. De interrogatione et responzione. De opinione et scientia, quatuor. De natura, duo. Interrogatio De natura, duo. Opiniones, sive contentiosus. De addiscendo problemata. In octavo tomo, De musica. De expositioribus. De Homero. De iniustitia, et impietate. De Calchante. De exploratore. De voluptate. In nono tomo, De Odyssea. De virga. Minerva, sive De Telemacho. De Helena, et Penelope. De Proteo. Cyclops; sive de Ulyssæ, * De vini usu, sive De ebrietate, sive de Cyclope. De Circe. De Amphiarao. De Ulyssæ et Penelope. De cane. In decimo tomo Hercules, sive Midas. Hercules, sive De prudentia, sive de robore. Dominus, sive amator. Domini, sive exploratores. Menexenus, sive De imperio. Alcibiades. Archelaus, sive De regno. Atque ista quidem scripsit. Timon autem ob multitudinem eorum quæ scripsit increpans illum, ingeniosum nugatorem eum dixit. Obiit morbo; quo tempore Diogenes ingressus ad illum dixit, Num amico

³⁸ Σάθων περὶ τοῦ ἀντιλέγειν Athenæus, καὶ Πλάτων ἢ μετανοήσας Σάθωνα λέγουσι καὶ Φορτικῶς, τὸν ταύτων ἔχοντα τὸν ἐπινοητῶν ἡμιλογῶν ἔχοντα κατ' ἀσπί. De hoc libro vide Lærtium in Platone. Idem.

³⁹ Ἀρχέλαος ἢ περὶ βασιλείας Athenæus de hoc libro; ὁ δὲ Ἀρχέλαος Γερμανοῦ τοῦ γέγονος. repetit ex superioribus, πηρὶ χειρὶ καταδρομῶν. Idem.

⁴⁰ Quo tempore Diogenes ad eum veniens. Hoc idem totidem fere verbis Suidas, ἀβρωστῆται, inquit, Ἀντισθένης μακρῶν καὶ δυσανάκτατος ἀβρωστῆται ὁ Διογένης ἐφίλιον ἐπίδικον εἶπεν, εἰ φίλον χρεῖσιν ἐπινοητῶν. Aldob.

opus est? Aliquando item intraverat siccā habens, ad quem ille cūm diceret, Quis me doloribus absolvet? hic, ostensā siccā, 19. Hec, ait: * et ille, Doloribus dixi, non vitā. Videbatur enim fermē mollis perferre morbum prae amore vitae. Est autem nostrum epigramma in Antisthenem ita se habens:

In vita canis acor eras Antisthenes, ut tu Morderes verbis, haud tamen ore bo-

Mortuus es phthysicus, verum quis forte rixabit,

Nōno ducem ad manes profus habere o-

pus est?
Fuere autem et alii Antisthenes tres. Unus ē schola Heracliti. Alius Ephesius. Tertius Rhodius quidam historicus. Quoniam vero de his qui ab Aristippo fluxere, ac Phaedone, egimus, agē nunc illos, qui ab Antisthene venerant, Cynicos, ac Stoicos hoc ordine adiciamus.

Φίλου; καὶ ποτε παρ' αὐτὸν Ξιφίδιον ἔχων εἰ- ἤλθε. τοῦ δ' εἰπόντος, Τίς ἀν' ἀπολύσει με τῶν πόνων; δείξας τὸ Ξιφίδιον εἶπε, Τοῦτο. * καὶ ὅς, 19. Τῶν πόνων, εἶπον, οὐ τὸ ζῆν. ἔδοκει γὰρ πῶς μαλακώτερον. Φέρειν τὴν νόσον ὑπὸ Φιλαζώϊας. καὶ ἔστιν ἡμῶν εἰς αὐτὸν οὕτως ἔχων,

Τὸν βίον ἦσθα κύων Ἀντισθένης, ὡς πεφυ- κώς

Ὡς τε δακύν κραδίνην ῥήματιν οὐ στόμασιν.

Ἄλλ' ἔθανες Φθισικός. τάχ' ἔπει τις ἴσως, Τί δὲ τοῦτο;

Πάντως εἰς αἰδὴν δεῖ τιν' ὄδηγον ἔχειν.

γεγόνασι δὲ καὶ ἄλλοι Ἀντισθένης, τρεῖς. Ηρακλείτειος, εἰς ἑσπερος, Ἐφέσιος, καὶ ῥοδῖος τις ἱστορικός. ἐπειδὴ δὲ τοῦς ἀπ' Ἀριστίππου διελη- λυθᾶμεν καὶ φαίδανος, νῦν ἐκκύσωμεν τοῦς ἀπ' Ἀντισθένης Κυνικούς τε καὶ Στωικούς. καὶ ἐχέ- τω ὡς δε.

DIOGENES.

Δ Ι Ο Γ Ε Ν Η Σ.

20 * Diogenes, Icesii mensarii filius, Si- nopensis fuit. Fugisse illum, cūm pater ejus publicē mensam haberet, ac pecuniam adulteraret, Diocles auctor est. Porro Eubulides in libro De Diogene, Diogenem ipsum hoc fecisse ait, et cum patre unā pulsūm fuisse. Ipse quoque in Podalo de seipso ait, falsū signasse monetam. Quidam verō eum cūm curator effectus es- set, persuasum ab opificibus ajant venisse Delphos, sive Delum, in patriam Apollinis, percontatumque esse, An id ageret

* 1 Διογένης, Ἰκεσίου τραπέζιτου, Σινωπέως. 20 Φησὶ δὲ Διοκλῆς, δημοσίαν αὐτοῦ τὴν τραπέζαν ἔχοντος τοῦ πατρὸς, καὶ παραχαρά- ζαντος τὸ νόμισμα, Φυγεῖν. 2 Εὐβουλείδης δ' ἐν τῷ περὶ Διογένης, αὐτὸν Διογένη Φησὶ τοῦτο πράξαι, καὶ συναλασθαι τῷ πατρί. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ αὐτὸς περὶ αὐτοῦ Φησιν ἐν 1 τῷ 4 Πο- δάλῳ, ὡς παραχαράξαι τὸ νόμισμα. ἐνίοι δ' ἐπι- μελητὴν γενόμενον ἀναπεισθῆναι ὑπὸ τῶν τεχνι- τῶν, 5 καὶ ἐλθόντα εἰς Δελφούς, ἢ εἰς τὸ Δῆ- λιον, 6 ἐν τῇ πατρίδι Ἀπόλλωνος πυνθάνεσθαι εἰ

1 Διογένης [Icesii] In epistolis Diogenis legitur. Suidas ait Diogenem prius fuisse appellatum Cleonem. H. Casaub.

Diogenes Icesii mensarii filius Sinopensis. Sic etiam Suidas. Διογένης Ἰκεσίου υἱὸς τραπέζιτου Σινωπέως. eodem enim verbis à Laërtio translulit. τραπέζιτου vero quamvis non ignorem à Plauto, bono in primis lingua Latina auctore *trapezitanum* nominari, visum est tamen *mensarium* vertere, voce Latina, & apud Ciceronem usitata. Aldob.

2 Verum Eubulides in libro de Diogene, Diogenem ipsum hoc fecisse tradit. Qua in sententia est etiam

Suidas, qui cum de Diogene supra scripta verba fecisset, adjicit & haec. ἐξ ὄψεως τῷ πατρίδι καὶ τῷ παραχαράξαι νόμισμα, ἔδωκε εἰς Ἀθήνας. Idem.

3 In Podalo. De quo tamen nulla fit mentio in catalogo librorum ab eo scriptorum.

4 Παρὰ Γ. περὶ Διογ. item Ηρακλείδου. H. Steph.

5 Καὶ ἐλθόντα εἰς Δελφούς. Vide Suidam. H. Cas.

6 Ἐν τῇ πατρίδι Ἀπόλλωνος πυνθάνεσθαι ἢ τὰ τὰ πράξι. Trajecho verborum, quam non observavi vulgo. Nam hoc dicit interrogasse cum Apollinem, an in patria esset facturus quod suadebatur. Idem.

DIOGENES

Apud F. Ursinum in marmore.

ταῦτα πράξει ἀπεράναπείθειται. τοῦ δὲ συγχω-
ρήσαντος, ἡ τὸ πολιτικὸν νόμισμα, εὐ συνείς τὸ
κέρμα. καθ' ἡμέρας καὶ Φαραβίαι, ὡς μὲν τι-
νες, ἐΦυγαδεύη· ὡς δὲ τινες, ἐκὼν ὑπέχθη.
21 Φοβηθείς. * ἐνοι δὲ Φασὶ παρά τοῦ πατρὸς αὐ-
τῶν λαβόντα τὸ νόμισμα, διαΦθεῖραι· καὶ τὸν
μὲν, δεθέντα ἀποθανεῖν τὸν δὲ, Φυγεῖν, ἰλθῆν
τε εἰς Δελφούς· καὶ πυνθανόμενον οὐκ εἰ παρα-
χάραξαι, ἀλλὰ τί ποιήσας ἐνδοξότατος ἐ-
σταί, οὕτω λαβὼν τὸν χρησμὸν τούτων. γενόμενος
δὲ Ἀθήνησιν * Ἀντισθένης παρίβαλε. * τοῦ δὲ δια-
θυμένου, 10 διὰ τὸ μηδὲν προσέειπαι, ἐξεβιά-
ζου τῆ προσεδεία. 11 καὶ ποτε τὴν βακτριαν ἐ-
παγαταναμένον, αὐτῶ τὴν κεφαλὴν ὑποσχῶν,
Παίει, εἶπεν. οὐ γὰρ εὐρήσεις οὕτω σκληρὸν ζύ-
λον ὧ με ἀπείρξεις, ἕως ἀντιΦαίνῃ λέγων. τού-
τε ὑβὲν δηκουσεν αὐτοῦ, καὶ, ἀτε Φυγῆς ὄν,
22 ὄρμησεν ἐπὶ τὸν εὐτελεῖ βίον. * 12 μὴν βεασάμε-
νος διατρέχοντα (καθὰ 13 Φησι ΘεόΦραστος ἐν
τῷ Μεγαρικῷ) καὶ μήτε καίτην ἐπιζητοῦντα, μή-
τε σκύτος εἰλαβούμενον, ἢ πωδούντα τι τῶν δο-

quod ei suaderetur? Quod cum sibi per-
missum esset, civilem monetam, cuius
valorem non intelligeret, adulterasse, de-
prehensumque, ut quidam volunt, exilio
damnatum esse: ut autem alii putant,
metu perterritum sponte patriam liquisse.
* Sunt qui dicant illum à patre acceptam 21
pecuniam adulterasse, atque illum qui-
dem in carcere diem obiisse: hunc autem
effugisse, profectumque Delphos sciscita-
tum esse, non utrum pecuniam falso si-
gnaret, sed quid faciens clarissimus futu-
rus esset, atque ita hoc oraculum cepisse.
Cum verò Athenas concessisset, ad Art-
sthenem se adplicavit. Eum ille cum repel-
leret, quippe ex constituto suo neminem
recipiebat, vicit perseverantia sua. Illo
siquidem aliquando intentante baculum,
subjecto capite, Cæde, inquit, non enim
ita durum baculum reperies, qui me abs te
quandiu aliquid dixeris, arcere possit.
Hinc jam auditor illic factus est, ac, ve-
luti profugus ex patria, e ad viduum sim-
plicem contulit. * Conspecto, ut Theo-
phrastus ait in Megarico, mure discurreat,
22 qui neque cubiculum inquireret, ne-

7 τὸ πολιτικὸν νόμισμα εὐ συνείς] Si de Apolline
hæc verba capias, συνείτος legendum. Sed neque id
probo, neque quid his verbis faciamus isto loco posi-
tus satis video. Lego autem, Ἀπίλλωνος πυνθανόμενος
εἰ ταῦτα πράξει ἀπείραναπείθειται (τὸ πολιτικὸν νόμισ-
μα συνείς) τοῦ δὲ συγχωρήσαντος το αἴμα, &c. Idem.
8 Ἀντισθένης (ε ἀδελφικῶν).] Quod idem con-
firmat Suidas in scribens, καὶ Ἀντισθένη παραβαλὼν τῷ
Κωνσταντῷ, ἠρθε τὸ ἐπίκουρον δῖον, καὶ τὸ Κωνικὸν φιλο-
σοφίας ἠρτάσατο. Aldob.
9 Τοῦ δὲ θυμένου, διὰ τὸ μηδὲν προσέειπαι, ἔξ-
εβιάζου τῆ προσεδεία.] Vide ad hunc locum Eliani
Var. lib. x. c. xvi. ff. Casaub.
10 Quod nemiinem receperet.] Cuius rei causam af-
fert Elianus lib. x. Var. hist. cap. 16. his verbis,
ἐπὶ Ἀθήνησιν πολλοὺς προτίειπε ἐπὶ φιλοσοφίαν ὡς
δὲ εὐδὲς αὐτῷ πρῶταίχην, τίλους ἀγαπητοῦσας εὐδὲς
πρῶτα. Aldob.
11 Ἀρχε εἰσὶν ἴσθι ἀλγυμὰλο βακίλλου ἰπενταπύ-
καρπυ ἰβριεῖν.] Quod idem Elianus confirmat libro
&c. cap. supra citato, ita scribens, καὶ Διογῆνος εὐὸ ἔ-
λανον ἀπὸ τῆς συνουσίας αὐτοῦ. ἐπὶ δὲ ἐν ἀνακτισί-
τερος ὁ Διογῆνος, καὶ ἐπέειπε, ἐνταῦθα ὅθι καὶ τῆ βακ-
τρία κατέβηται αὐτοῦ ἰσθίαι. καὶ ποτε καὶ ἰσθίαι
αὐτῷ τῆ κεφαλῆς, ὁ δὲ αὐτῷ ἀπελάττετο, ἀλλ' ἴσθαι

μᾶλλον ἐπίκουρον φιλοσοφίας, ἀκούων αὐτοῦ διψῶν. καὶ
ἰσθίαι, εὐ μὲν πάλι εἰ βούλοι, ἐγὼ δὲ ὑπαθέσω τῆ κε-
φαλῆν, καὶ οὐκ ἀν εὐτῶς ἐξέτοιμος βακτρία κατὰ
ἴσθαι με ἀπείραναπείθει τῶν σφῶν. ὁ δὲ ὑπε-
πέσασκε αὐτόν. S. Hieronymus lib. II. adversus Jo-
vianianum, Nam cum discipulum, inquit, Antis-
thenes nullum reciperet, & perseverantem Diogenem re-
cipere non posset, novissime clava mimatus est, nisi
adhuc, cui ille subsessisset dicitur caput, atque dixisset,
nullus iam dorus baculus erit, qui me à tuo poste ob-
sequi speraret. Idem.
12 Μὴν βεασάμενος ἀφίρκειν.] Quam histo-
riam confirmat Elianus lib. xiii. Var. hist. cap. 16.
quamvis non omnino eodem modo: parum est ta-
men discrimen, ut dubitandum non fit rem esse can-
dem. Sed & Plutarchus in libro, πῶς ἀπὸ τῆς αἰσθη-
σίας αὐτοῦ προκίττοντος ἰσθίαι, eandem historiam ma-
nifeste attingit. Nam de Diogene loquens, εἶνα μόντι,
inquit, μὴν τῆς προτίειπε ἀπὸ λῆγεται περί τῶν ψυχῶν
αὐτοῦ τῆς μάχης ἀναστρέφοντα, τὴν δὲ αὐτῷ ἀναφύσιον
τῶ φρονίματι, καὶ ἄλγυμῳ πρὸς ἰσθίαι. &c. Idem.
13 Ἀπὸλ τῆ Θεοφραστῆος ἐν Μεγαρικῷ.] Qui liber est
in catalogo Theophrasti librorum, de quo Lærtius
lib. v. in vita Theophrasti. Idem.

appetere, facilem degendæ vitæ rationem
eo casu excogitavit. Pallium, ut quidam
volunt, primus duplicatum in usu habuit,
ob necessarium ufum, utque illo fe dor-
mians obvolveret: peramque tulit, in qua
et cibos ferebat, omnique ad omnia ute-
batur loco, et prandens et dormiens et lo-
quens. Quocirca et Athenienses ajebat, Jo-
vis porticum ostendens, sibi condidisse pa-
latium ubi vesceretur. * Ac baculo quidem
primum innitebatur cum infirmus esset;
23 deinceps autem eum semper ferebat, non
solum in urbe, sed et iter faciens eo uteba-
tur et pera, ut refert Olympiodorus Athe-
nienisium princeps, et Polyæctus rhetor,
et Lyfianus Æschrius filius. Cum autem
ad quandam scripsisset ut sibi pararet cul-
lulam, et ille tardius id exequeretur, do-
lium quod in Metroo erat, pro domo ha-
buit, sicut et ipse in epistolis testatur. At-
que ætate quidem sese in fervida harena
volutabat, hycem vero statuas nive per-
fusas complectebatur, omni ex parte se-
ipsum ad laborum tolerantiam exercens.
24 * Acer item erat in despiciendis aliis.

κύντων ἀπλαουτῶν, 14 πῆρον ἐξέυρη τῆς περι-
στάσεως. 15 τριβωνα διπλώσας πρῶτος, κατά-
τινας, διὰ τὸ ἀνάγκη εἶχειν, καὶ ἐνευθην αὐτῷ.
πῆραν δὲ ἐκομίματο, ἐνθα αὐτῷ τὰ σιτία ἦν. καὶ
παντὶ τῷ φεχρῆτο εἰς πάντα, ἀριστῶν τε καὶ
καθεύδων, καὶ διαλεγόμενος, ὅτε καὶ τοὺς Ἀθηναί-
ους 16 ἔΦασκε (δεκνύς τὴν τοῦ Διὸς στοάν) 17 καὶ
πομπεῖον αὐτῷ κατέσκευανέαι ἐνδιατάσθαι.
18 βακτρία δὲ ἐπῆρείσατο ἀσθηήσας· ἔπειτα 23
μὲν τὴν καὶ διαπαντός ἐΦόρει, οὐ μὴν ἐν ἀστεί,
ἀλλὰ καθ' ὄδον αὐτῆ τε καὶ τῆ πῆρα, καθὰ Φη-
σιν Ὀλυμπιόδωρος ὁ 19 Ἀθηναίων προστάτης, καὶ
Πολύεκτος ὁ ῥήτωρ, καὶ Λυσανίας ὁ λισχρίωνος.
20 ἐπιστέλλας δὲ τινὶ οἰκίδιον αὐτῷ προνοήσασθαι,
καὶ βραδύνοντος, 21 τὸν ἐν τῷ μητρώῳ πῆρον εἶσχε
οἰκίαν, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς διασα-
Φεῖ. καὶ θέρουσ μὲν ἐπὶ Ἰάμμου ζεστῆς ἐκυλιν-
δεῖτο, 22 χειμῶνος δὲ ἀνδριάντας 23 κεχρισμέ-
νους περιελάμβανε, πανταχῆθεν αὐτὸν συνα-
κῶν. * δεινὸς τε ἦν κατασοβαρεῦσασθαι τῶν ἄλ-
24 λων. καὶ τὴν μὲν 24 Εὐκλείδου σχολὴν, ἔλεγε χο-

14 Πῆρον ἐξέυρη τῆς περιστάσεως.] Aldobrandinus.
Statuas sine rationem adveniens. Imo (aut ego fallor)
ἐπιτορία sua rationem. Non aliud enim hoc loco περι-
στασις, quam ἀνάγκη, quo verbo postea utitur, ubi
dicit Diogenem, διὰ τὸ ἀνάγκη, aliquando mendi-
casse. Mer. Casaub.
15 Duplicata primum, ut quidam ajunt, palliolo
serdulo.] Ita vertendum duxi τὴν τριβωνα, quod qui-
dem nomen significat propriè lacerum pallium, quod
ego serdulum feci, ut sit genus pro genere. nec enim
Lætie dixisset lacerum pallium. Cum enim Cicero
dixit, [sape sub palliolo serdulo sapientiam habitare,
nihil aliud, ut opinor, quam τριβωνα declaravit.
Quod autem Diogenem primum duplicavisse pal-
lium ait, hoc idem S. Hieronymus, auctore Satyrio
in historia virorum illustrium, tradit II. libro adver-
sus Jovianianum his verbis. Refert Satyrius, qui illu-
striam virorum scribit historias, quod Diogenes palliolo
duplex usus sit propter frigus. Aldob.
16 ἔΦασκε δεινὸς τὸν τοῦ Διὸς στοάν] Legit
[δεινὸς τὸν τοῦ Διὸς στοάν καὶ πομπεῖον] αὐτῷ, &c.
ff. Casaub.
17 Ἐπιπομπῆς ostendens.] Locus est Athenis ce-
leberissimus, per quem, ut opinor pompæ publicæ
transibant. Aldob.
18 Bacillo autem agrorum innitebatur.] S. Hierony-
mus eodem II. adversus Jovianianum libro. Secumque

portavit clavam ob corporis fragilitatem, quæ iam se-
nex membra sustentare solitus erat; de Diogene lo-
quens Idem.
19 Ἀθηναίων] Ἐρ. Ἀθηναίων. Et pro προστάτης, in
quibusdam est προστάτης. Henr. Steph.
20 Ἐπιστέλλας δὲ τινὶ οἰκίδιον αὐτῷ προνοήσασθαι.]
Hic fuit Apollæx: ad quem extat hæc Diogenis epi-
stola, Ἐπιτορία σου περί οἰκίσεως καὶ χρέμῳ ὑποχο-
μίνα, κεχρίσθαι ἢ εὐασάμενος κῶν εἰσχε ἀδελφῶν. ἀ-
σπίλλουσιν οὐ τῆς ὑπερτασίας, καὶ εὐχχαίμῳ κῆν τὸν
φῶν κῶντανον. ff. Casaub.
21 Quod est in Metroo.] Sacrum est deæ Phrygiæ,
matris deorum, à qua Metroon dicitur. quod qui-
dem nomen non mutavimus. ut enim alius multis, ita
hoc quoque Græco utimur nomine. Aldob.
22 Statuas nivibus confusas amplectebatur.] Quem
Læcon quidam interrogavisse fectur, utrum aliquid
necne. eo verò fe alger negante, Quis ἴσθαι inquit,
magnum facis? Idem.
23 Κεχρισμένους] Ἐρ. κεχρισμένους. H. Steph.
24 Εὐκλείδου σχολῆν] Annomatio est, sive
adlteratio, unus literæ detractio: quod genus ve-
nustissimum est. Hand tamen potuit Lætie ite-
primi, ut & sententia fervaretur, & schema reinte-
retur. In quo æquus lector mihi ignoscere debet, si
cum alteratum necessario amittendum fuerit, fen-
tiam potius, quam schema retinere volui. Aldob.

λήν τὴν δὲ Πλάτωνος²⁵ διατριβὴν, κατατριβὴν
 20 τοὺς δὲ Διονυσιακοὺς ἀγῶνας μεγάλα θαύματα
 μαρτύρῃς ἔλεγε· καὶ τοὺς δημαγωγούς, ὄχλου
 διακίτους. ἔλεγε δὲ καὶ ὡς ὅταν μὲν ἰδηκευθῆν-
 τας ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἰατρούς, καὶ φιλοσόφους, συν-
 ετώσκων τῶν ζῶων εἶναι τὸν ἄνθρωπον· ὅταν δὲ
 πάλιν ὀνειρωκτίας καὶ μάντιες καὶ τοὺς προσέ-
 χοντας τοῦτοις, ἢ τοὺς ἐπὶ δόξῃ καὶ πλούτῳ πε-
 φυσημένους, οὐδὲν ματαίωτερον νομίζειν ἀνθρώ-
 25 πῳ. συνεχέστερον²⁷ νομίζειν ἔλεγε, εἰς τὸν
 βίον παρασκευάζεσθαι δὲν λόγον ἢ βρόχον. * καὶ
 ποτε Πλάτωνα ἐν δειπνῷ πολυτελεῖ κατανοήσας
 ἑλάσας ἀψάμενον, τί, φησιν, ὁ σεφὴς εἰς Σικελί-
 αριαν πλεύσας τῶν τραπέζων τούτων χάριν, οὐν
 παρακαταμένον οὐκ ἀπολαύεις; καὶ ὅς, ἀλλά νῆ-
 τούς θεούς, φησὶ, Διόγενες, κακῆί τὰ πολλὰ
 πρὸς ἑλάσας καὶ τὰ ταῦτα ἐγενόμεν. ὁ δὲ, τί
 εὖν ἔδει πλεῖν εἰς Συρακούσας; ἢ τότε ἡ Ἰττικὴ
 οὐκ ἔφερον ἑλάσας; φαβορίνος δὲ φησὶν ἐν παν-
 τοῦ ἀπὴ ἱστορία Ἀρίστωπος εἰπεῖν τοῦτο. καὶ ἄλ-
 λοτε ἰσχυράς ἐσθίαν ἀπήντα τε αὐτῷ, φησὶ τε,
 ἔξεστὶ σοι μετασχεῖν· τοῦ δὲ λαβόντος καὶ φα-
 γόντος, ἔφη, μετασχεῖν εἶπον, οὐ καταφαγεῖν.
 26 * πατῶν αὐτοῦ ποτὲ στραύματα κεκληκίτος φί-
 λους παρὰ Διονυσίου, ἔφη, Πατῶ τὴν Πλάτωνος
 νεκος πούδιαν· πρὸς δὲ Πλάτων, ὅσων ὠδιό-
 γωνος τοῦ τύφου διαφαίνεις, δοκῶν μὴ τετυφῶ-
 σθαι. οἱ δὲ, φασὶ τὸν Διογενὴν εἰπεῖν, Πατῶ τὸν
 Πλάτωνος τύφον· τὸν δὲ φάναι, ἑτέρω γε τύ-
 φῳ, Διόγενες. Σωτρίων δ' ἐν τῷ τετάρτῳ φησὶ,
 21 τοῦτο πρὸς αὐτὸν εἰπεῖν τὸν Πλάτωνα τὸν κύνα.
 Διογενὴς εἶπεν ποτὲ ἠτήσεν αὐτὸν, τότε δὲ καὶ ἰ-
 σχυράδας· ὁ δὲ, κεράμιν ἔλον ἔπεμψεν αὐτῷ· καὶ

25 *Diogenem in convivio consumptionem.* Graece, κατα-
 τριβὴν. hoc loco et sententiam expressimus,
 & schema retinimus. Cicero in libro de Univ. de
 mundo loquens, Ita, inquit, se ipse consumptione
 esse sensu alibus sui. videtur κατατριβὴν proprie consumptionem
 significare. Idem.
 26 *Dionysiacam certamina.* De quibus Athenaeus lib.
 xi. c. 229. sic loquitur. Ἀνακίτις τοῦ Διονυσιακοῦ ἀ-
 γῶνι, τὸ μὲν πρῶτον ἠνωκαίτις καὶ πενωκαίτις, ἰσχυ-
 ράδας ἐπὶ τῷ βίῳ, καὶ ἰσοφαιμίαις ἰσθῶνι. παρὰ
 δὲ τὸ ἀγῶνα πάντα οἷος αὐτοῦ ψεχεῖται, καὶ τρα-

Platonis auditorium, consumptionem. Dia-
 nysiac certamina, magna miracula stultorum
 dicebat. Oratores, turba ministror. Dicebat
 autem, cum intueretur in vita gubernatores,
 medicos, atque philosophos, animalium om-
 nium sapientissimum hominem esse. Cum au-
 tem contra inspiceret somniorum interpreter,
 et vates, eosque qui illi attendere; aut
 qui gloria aut divitiis additi essent, tunc
 denum nihil se stultius existimare homine.
 Crebrius arbitrari se agebat, ad vitam paran-
 dam esse rationem, aut laqueum. * Intuitus
 aliquando Platonem in convivio magnifico
 gullantem oleas, Quid, inquit, sapiens
 vir in Siciliam huiusmodi mensuram gratia
 profectus, appositis modis non fructus? Et
 ille, At Hercle, inquit, Diogenes, et il-
 lic oleis et reliquis ejusmodi, ut plurimum,
 vescitur. Et ille, Quid ergo, inquit, Sy-
 racusas navigare oportebat? an tunc Attica
 oleas non ferebat? Phavorinus autem in
 octimoda historia, Aristippum hoc dixisse
 tradit. Et aliquando caricas comedens ob-
 viavit illi, dixitque, Licet tibi participem
 fieri; qui cum acceptas edisset, participem
 fieri dixi, non decorare. * Calceus ipsius
 aliquando strata, praesentibus Dionysii a-
 micis quos ille invitaverat, dixit, Calce
 Platonis inane studium: ad quem Plato, Quan-
 tum, inquit, ὁ Diogenes, fastum ostendis,
 qui nullo numero fastu videri cupis? Alii
 Diogenem hoc dixisse ferunt, Calce Pla-
 tonis fastum, illumque respondisse, At
 fastu alio, Diogenes. Porro Sotion in quarto
 Successionum refert, hoc ipsi Platoni di-
 xisse cynicum. Vinum aliquando petierat
 ab eo Diogenes, atque tunc simul caricas;
 ad ille amphoram integram misit: ad quem

γῶματα παυήσεται, καὶ τὰς χεῖρας ἰσθῶνι
 πῆνι, καὶ ἰσοφαιμίαις ἰσθῶνι πῆνι, καὶ
 27 *Nosicismi λόγον ἢ τὸν βίον παρασκευάζεσθαι δὲν
 λόγον, ἢ βρόχον.* Quiddam Anstitheni hoc tribunt:
 ut Plutarchus ipse Στωικῶν ἰστορικῶν τῶν. H. Casaub.
 28 Τοῦτο πρὸς αὐτὸν εἶπεν τὸν Πλάτωνα τὸν κύνα.]
 hoc est, Canem Diogenem ipsi Platoni hac dixisse,
 quae videlicet loquuntur. At interpretem ambiguitas
 orationis coegit Platonem aliquem cynicum commi-
 nisci. Idem.

Diogenes inquit, Si quidem rogatus fueris,
 duo et ita quoque sunt, num responderis viginti?
 27 et ita neque secundum ea que responderis
 das, neque ad qua rogatus responderis: No-
 tabat autem illum ut verbosum. * Interrogatus
 ubinam in Graecia viros vidisset fortes: Viri
 quidem, ait, nusquam; sed Lacedaemone pueros vidi.
 Cum serid quandoque loqueretur, nemoque accederet,
 cantillare incepit. Congregatis autem ad se plurimis,
 exprobravit, quod ad ludicrorum monstratores
 studiorum concurreret, ad eos vero qui gravia
 docerent et utilia, negligenter convenirent. Di-
 cebatque de studiis et calcitrando certare ho-
 mines, ut autem boni et probi fierent, cura
 neminem. Grammaticos admirabatur, quod cum
 Musici mala requirerent, sua ignorarent. Musicos item, quod cum lyra chor-
 das congrue aptarent, animi mores inconcin-
 28 nos haberent. * Sed et mathematicos carpe-
 bat, quod solem et lunam intuentes, que
 ante pedes essent negligenter. Oratores item,
 quod sudarent iusta dicere, non autem et fa-
 cere. Avaros quoque, quod pecuniam culpa-
 rent, ac summe diligerent. Reprehendebat
 quoque eos, qui iustor quidem, quod pecu-
 nias contemnerent, laudabant; pecuniosor
 vero imitari satagebant. Stomachabatur eis
 qui pro bona valetudine sacra facerent, in-
 ter sacrificia contra sanitatem canerent. Ser-
 vos mirabatur, qui cum edaces dominos cer-
 29 nerent, nihil diriperent ciborum. * Laudabat
 eos, qui uxores ducituri essent, et non du-
 cerent; et qui navigaturi, non navigarent;
 quique accessuri ad rempublicam, minime
 accederent; et qui pueros habituri in delictis
 se continerent, et qui se componerent ad
 convivendum potentibus, neque tamen ac-
 cederent. Dicebat manus ad amicos non com-
 30 pectis, καὶ μὴ προσίοντας. ἔλεγε δὲ καὶ δὲν τὰς
 χεῖρας ἐπὶ τοὺς φίλους ἐπιτείνειν μὴ

ὅς, Σὺ, φησὶν, ἐὰν ἐρωτηθῆς δύο καὶ δύο πῶσα
 ἐστὶν, εἰκοσι ἀποκριθῆ; οὕτως οὐτε πρὸς τὰ αἰ-
 τούμενα διδως, οὐτε πρὸς τὰ ἐρωταμένα ἀπο-
 κρινῆ. ἔσκαψε δὲ ὡς ἀπεραντολόγον. * ἐρωτηθείς
 27 πῶ τῆς Ἑλλάδος ἰδοὺ ἀγαθοὺς ἀνδρας; ἄνδρας
 μὲν, εἶπεν, οὐδαμῶ, παῖδας δὲ ἐν Λακεδαιμο-
 νι. σπουδαιολογούμεν ποτὲ ὡς οὐδεὶς προσήει,
 ἐπέβαλε τερετίζειν. ἀθροισθέντων δὲ, ἀνείδισεν,
 ὡς ἐπὶ μὲν τοὺς Φληνάφους ἀφικνουμένον σπου-
 δαίως, ἐπὶ δὲ τὰ σπουδαία βραδυνόντων ὀλιγό-
 ρως. ἔλεγέ τε²⁹ περὶ μὲν τοῦ παρρητίου καὶ λα-
 κνίσειν, ἀγωνίζεσθαι τοὺς ἀνθρώπους· περὶ δὲ κα-
 λοκαγαθίας, οὐδένα. τοὺς τε γραμματικούς ἐ-
 θαύμαζε, τὰ μὲν τοῦ Ὀδυσσεὺς κακὰ ἀναζη-
 τούτας, τὰ δὲ ἰδία ἀγνοούτας. καὶ μὴ καὶ
 τοὺς μουσικούς τὰς μὲν ἐν τῇ λύρᾳ χορδὰς ἀρ-
 μύττεσθαι, ἀνάμιστα δὲ εἶχειν τῆς ψυχῆς τὰ
 ἤθη. * τοὺς μαθηματικούς ἀποβλάπτει μὲν πρὸς
 τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, τὰ δ' ἐν ποσὶ πράγ-
 ματα παρορᾷ. τοὺς ῥήτορας τὰ δίκαια μὲν ἐ-
 σπουδακῆναι λέγειν, πράττειν δὲ οὐδαμῶς. ἄλ-
 λά μὴ καὶ τοὺς Φιλαργύρους ψέγειν μὲν τὸ ἀρ-
 γύριον, ὑπεραγαπᾷν δὲ κατεργάσκειν δὲ καὶ
 τῶν ἐπαινούτων μὲν τοὺς δίκαιους, ὅτι χρημάτων
 ἐπάνο εἶεν, ζηλούντων δὲ τοὺς πολυεργματίας.
 ἐκίνει δ' αὐτὸν καὶ τὸ θύειν μὲν τοῖς θεοῖς ὑπὲρ ὕ-
 γειας, ἐν αὐτῇ δὲ τῇ θυσίᾳ κατὰ τῆς ὑγείας
 δεῖπναι. ἀγασθαι δὲ καὶ τῶν δούλων, εἰ λαβρο-
 φαγούτας ὁράντες τοὺς δεσπότης μηδὲν ἀρπά-
 30 ζειν τῶν ἐσθιόμενων. *³⁰ ἐπιτείνει τοὺς μέλλοντας
 γαμῆν, καὶ μὴ γαμῆν καὶ τοὺς μέλλοντας κα-
 ταπλεῖν, καὶ μὴ καταπλεῖν· καὶ τοὺς μέλλου-
 τας πολιτεύεσθαι, καὶ μὴ πολιτεύεσθαι. καὶ
 τοὺς παιδοστροφῆν, καὶ μὴ παιδοστροφῆν· καὶ
 τοὺς παρασκευάζεμενος συμβιοῦν τοῖς δυνα-
 31 σταις, καὶ μὴ προσίοντας. ἔλεγε δὲ καὶ δὲν τὰς
 χεῖρας ἐπὶ τοὺς φίλους ἐπιτείνειν μὴ

29 *Prius mō τὸ παρρητίον*] Non repetimus hic,
 quae super hoc verbo super ad Epicetum dicta nobis.
 Adcent illa, quae commodum. *Mer. Casaub.*
 30 *Ἐπιτείνει τοὺς μέλλοντας γαμῆν καὶ μὴ γαμῆν*]
 Doctifimus Turnebus sic putabat totum hunc locum
 esse legendum: Ἐπιτείνει τοὺς μέλλοντας γαμῆν καὶ μὴ
 DIOGENIS LAERTII.

γαμῆντας· καὶ τοὺς μέλλοντας καταπλεῖν καὶ μὴ κα-
 ταπλεῖντας· καὶ τοὺς μέλλοντας πολιτεύεσθαι, καὶ μὴ
 πολιτεύεμενος· καὶ τοὺς παιδοστροφῆν, καὶ μὴ παιδο-
 στροφῆντας. Mihi prior ejus horum dictorum interpreta-
 tio magis probatur. Eum vide adverteratorum lib.
 xxvi. c. 34. H. Casaub.

11 συγκακαμμένους τοῖς δακτύλοις. Φησὶ δὲ Μένιππος ἐν τῇ Διογένους πράσει, ὡς ἀλούς καὶ παλούμενος πρᾶτῆν τι οἶδε ποιεῖν; ἀπεκρίνατο, Ἀνδρῶν ἀρχεῖν. καὶ πρὸς τὸν κάρικα, Κήρσοσε, εἶφη, εἰ τις ἐθέλει δεσπότην αὐτῷ πρῆσθαι.
 12 καλιθεὶς καθίεσθαι, Οὐδὲν, εἶφη, διαφέρει καὶ γὰρ τοὺς ἰχθύς ὅπως ἀν κέντρο πιπράσκεσθαι. * θαυμάζειν τε εἶφη εἰ χύτραν μὲν καὶ λοπάδα ἀνούμενοι σκοπούμεν.
 13 ἀνθρώπου δὲ μόνη τῇ ὄψει ἀρκεῖσθαι. ἔλεγε τῷ Ξενοῖδῃ τῷ πριάμενῳ αὐτόν, δὲν πείθεσθαι αὐτῷ, εἰ καὶ δούλος εἴη, καὶ γὰρ ἰατρός ἢ κυβερνήτης εἰ δούλος εἴη, πείθεσθαι δὲν αὐτῷ. Εὐβουλος δὲ Φησιν ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Διογένους πράσει, οὕτως ἀγειν τοὺς παῖδας τοῦ Ξενοῖδου, μετὰ τὰ λοιπὰ μαθήματα, ὥστε ἰππεύειν, τοξοῦν, σφενδαῶν, ἀκοντίζειν. ἔπειτα ἐν τῇ παλαιότερῳ οὐκ ἐπίτρεπε τῷ παιδοτρίβῃ ἀθλητικῶς ἀγειν, ἀλλὰ αὐτὸς ἐρυθμάτος χάριν καὶ εὐεχίας. κατεῖχον δὲ οἱ παῖδες πολλὰ ποιητῶν καὶ συγγραφέων, καὶ τῶν αὐτοῦ Διογένους. * πᾶσαν τὴν φάρον σύνταμον, πρὸς τὸ εὐμνημόνευτον, ἐπήσκει. ἐν οἴκῳ τε εἰδίδασκε διακονεῖσθαι λιτῇ προφῆ χρωμένους, καὶ ὕδωρ πίνοντας. ἐν χρῷ κουρίας τε καὶ ἀκαλλωπίστους εἰργάζετο, καὶ ἀχίτανας, καὶ ἀνυπόδητους, καὶ σιμψηλοὺς, καὶ αὐτοὺς βλέποντας ἐν ταῖς ὁδοῖς. ἐξῆγγε δ' αὐτοὺς καὶ ἐπὶ κωνηγοσία. εἰ δὲ, καὶ αὐτοῦ Διογένους ἐπιμέλειαν ἐποιούντο, καὶ πρὸς τοὺς

plicatis digitis extendi oportere. Refert Menippus In auctione Diogenis, quod, cum captivus venundaretur, et interrogaretur, quid sciret agere, responderit; Scire se viris imperare: atque ad praconem, *Predica*, inquit, quisnam dominum sibi emere velit? Sedere prohibitus, Nihil, inquit, refert: nam et pisces, quomodolibet jaceant, vendi. * Mirari dicebat, cum ollam quidem ac patinam non sine tactu ac tinnitu enamus, solo in homine emendo aspectu contenti fuerit. Dicebat Xeniodae emptori suo, ipsum sibi, quamvis esset servus, obtemperare oportere; nam et medicus aut gubernator, etiamsi servus, utique sibi vult parere. Eubulus vero in libro, qui inscribitur, Diogenis auctio, ita filios Xeniodae instruisse ait; post disciplinas reliquias, ut equitarent, ut arcus intenderent, fundas retarent, atque jacularentur. Deinde in palestra non permittebat palatitibus eos in morem athletarum exercere, sed ad corpori inducendum bonum colorem, et bonae valetudinis gratia. Tenebant vero pueri, poetarum, ac scriptorum aliorum, ipsiusque Diogenis, plura memoriter, * omnemque illis doctrinam rationem ut facile memoria teneretur, breviter collectam insinuabat. Domi quoque ministrare illos debere docebat, cibo tenui, ac vili contentos, et aquae potu. Tonderi ad cutem jubebat, incompositisque deducebat, ac sine tunicis, et calceis, tacitos, ac se tantum in via intrantes. Educerebat eos et ad venationes. Contra illi Diogenis curam habebant, parentibusque

11 Συγκακ.] Γρ. συγκακαμμένον δακτύλων. Superior autem editio habebat, συγκακαμμένους τοὺς δακτύλους, sine his verbis, ἐπὶ τοῖς φίλοις. H. Steph.
 12 Καλιθεὶς καθίεσθαι, αὐτῷ, εἶφη, διαφέρει. καὶ γὰρ τοὺς ἰχθύς ὅπως ἀν κέντρο πιπράσκεσθαι] Cur non permittitur Diogeni ut scdat? quia antiquitas moris fuit, ut dum praeco venales praedicaret, interea saltarent ipsi in circuitum per coronam, ut cognosceretur quales essent. Menander, *Εφειρῖ*, apud Harpocrationem.
 Ἐγὼ μὲν γὰρ με δακτ., τὸ τοῦ θεοῦ,
 Ἐν τοῖς κώλικις βλαστῶσι ἐπιδοκίμαται,
 Ὅμοῦ κώλικα τριχόστα καὶ πάλαιμνα.
 Propertius,
 At quotiens titulum per barbara colla referendis,
 Calatæ melleo quinq. saltere foro.

ad quem locum vide quae scripsit illud verè ἰσχυροῦς μενοῖνος, Josephus Scaliger, qui hunc morem principis et tenebris eruit. Porro meminit hujus rei & Plutarchus in *Ἐπιγράμει*. II. Calaub.
 13 Ἀνθρώπου] Vide num reponendum sit ἀνθρώπου. Pro σκοπούμεν autem scio quaedam exemplaria habere κακοῦμεν; sed haec lectio nullo modo admitti potest, aut ego valde fallor. H. Steph.
 14 Αὐτῷ] Pro αὐτῷ in quibusdam cod. legitur αὐτῶ, in quodam αὐτῷ. Sed his magis alienior que neutrum habent. Idem.
 Ἀλλὰ αὐτῷ ἐρυθμάτος] Pro αὐτῷ protius scribitur χρωτῶς. M. Meibom.
 15 Κωνηγοσία.] Rectius scriberetur κωνηγοσία. H. Steph.

commendabant. Senuisse ipsum apud Xeniodem, idem ipse auctor est, ac vita functum à filiis ejus fuisse sepultum. Ubi percontante Xeniodae, *Quomodo se sepeliri mallet, In faciem*, inquit. * Illo causam interrogante, *Quoniam*, inquit, *post pavura inferiora sursum vertentur*. Dixit autem hoc quia Macedones jam potentia majori dominarentur, atque ex humilibus sublimes fierent. Cum se quispiam in domum magnifico instructam apparatu induxisset, et fluere vetaret, posteaquam excreavit, in illius faciem conjecit, deteriorem locum ubi spueret se non invenisse dicens. Alii Aristippo id applicant. Cum clamafset aliquando, Heu homines, convenisfentque plurimi, baculo illos agebat dicens, *Homines non purgamenta viciavi*. Ait hoc Hecato In primo Chrisarum. Sed et Alexandrum dixisse ferunt, quod nisi *Alexander esset, Diogenem se esse voluisset*. * *Αναπήρους*, id est, *debiles* dicebat non surdos aut cecos, sed qui peram non haberent. Ingressus aliquando semitonso capite convivium juvenum, quemadmodum scribit Metrocles in Chrisis, plagas retulit. Postea nomina illorum qui se ceciderant, emplastro albo inscribens, ac sibi adligans, circuibat. Ita illis vicem contumeliae reddidit, dum reprehendendos et objurgandos omnibus exposuit. *Dicebat se canem esse, exiis qui laudarentur; verum laudantium meminem scium ad vovandum exire audere*. Dicente quodam viros se in Pythicis certaminibus vincere; *viros*, inquit, *exos*.
 34 *Tu vero, mancipia*. * Cum diceretur sibi, *Senex es*, jam quiesce à labore, *Quid enim*, ait, *si in stadio currorem, ad finem oporteret cursum remittere, et non magis intendere?* Vocatus ad coenam, affuturum se negavit; *neque enim sibi, cum pridem adfuisset, gratiam habitam*. Nudis pedibus

γονέας αιτητικῶς εἶχον. ὁ δ' αὐτὸς Φησι παρὰ τῷ Ξενοῖδῃ καὶ γράσαι αὐτόν, καὶ θανόντα ταφῆσαι πρὸς τῶν υἱῶν αὐτοῦ. ἐθα καὶ πυνθανομένου τοῦ Ξενοῖδου πῶς αὐτὸν θάψειν, εἶφη, Ἐπὶ πρόσωπον. * τοῦ δὲ ἐρωμένου, Διὰ τί, ὅτι μετ' ὄλιγον, εἶπε, μέλλει τὰ κάτω ἀναστρέφεσθαι. τοῦτο δὲ διὰ τὸ ἐπικρατεῖν ἤδη τοὺς Μακεδόνας, ἢ ἐκ ταπεινῶν υἱηλοῦς γίνεσθαι. εἰς ἀγαγόντος τινὸς αὐτὸν εἰς οἶκον πολυτελεῆ, καὶ καλύοντος πτύσαι, ἐπειδὴ ἐχρέμιματο, εἰς τὴν ὄψιν αὐτοῦ ἐπτυσεν, εἰπὼν χεῖρονα τόπον μὴ εὐρηκέσαι. οἱ δὲ τοῦτο Ἀριστίππου Φασί. Φωνήσας ποτὲ, τῶ ἀνθρώποι, συνεθρόντων, καθιετο τῇ βακτηρία, εἶπῶν, Ἀνθρώπους ἐκάλεσα, εὐκαθάματα, ὡς Φησὶν Ἐκατῶν ἐν τῷ πρώτῳ τῶν χρεῖων. Φασὶ δὲ καὶ Ἀλέξανδρον εἶπῶν, ὡς εἶπερ Ἀλέξανδρος μὴ ἐγγυνοῖ, ἐθέλεισαι ἀν Διογένους γενέσθαι. * ἀναπήρους ἔλεγεν οὐ τοὺς κωφούς καὶ τυφλοὺς, ἀλλὰ τοὺς μὴ ἐχόντας πρᾶον, εἰσελθῶν ποτὲ ἡμιζυρῶτος εἰς νέων συμπόσιον (καθὰ Φησι Μητροκλῆς ἐν ταῖς χρεῖαις) πηγῶς ἔλαθε. μετὰ δὲ ἐγγράφιας τὰ ὀνόματα εἰς λεύκωμα τῶν πληζάντων, περιέει ἐξημέρους ὥστε αὐτοὺς ὕβρει περιέθηκε, καταγινωσκόμενος καὶ ἐπιπληττεμένους. ἔλεγεν ἑαυτὸν κῆρα εἶναι τῶν ἰπανουμένων, ἀλλὰ μηδένα τολμᾶν τῶν ἐπανουμένων συνεξίναῖ ἐπὶ τῇ θήρῳ. πρὸς τὸν εἰπόντα, Πύθια νικᾷ ἀνδρας, Ἐγὼ μὲν οὖν, εἶπεν, ἀνδρας, σὺ δὲ ἀνδραπόδα. * πρὸς τοὺς εἰπόντας, Γέρον εἰ, καὶ λοιπὸν ἀνεῖ. Τί δὲ, εἶφη, εἰ δολιχὸν ἔδραμον, πρὸς τῷ τέλει εἶδει με ἀνεῖναι καὶ μὴ μᾶλλον ἐπιτινεῖναι; κληθεὶς ἐπὶ δεῖπνον, οὐκ εἶφη παρῆσθαι. μηδὲ γὰρ πρῶν αὐτῷ χάριν ἐργωκέσαι. γυμνοῖς ποσὶ χιῶνα ἐπάτει, καὶ τὰ

36 Ἀναπήριεσθαι] Scribo, αὐν στήριεσθαι. M. Meibom.
 37 μὴ] Γράφεται μὴ γενέσθαι, ἐθέλεισαι αὐ. Henr. Steph.
 38 Πηγῶς ἔλαθε] Diogenes in epistola ad Melamprium. Ἡκεῖν σὶ λέλαστῶσαι, ἐπὶ τῷ Ἀλεξανδρῶν τίκου πλεγῶς οὐκ ἐπίτινε μεθύοντα, καὶ οὐκ ἀπέχριν, εἰ

σεβία παρῆριεσθαι. εἰ δ' ἔστι δὲ τὸ Διογένους μὲν ἐπὶ λέχη σάμα ὑπὸ τῶν μεθύοντων, ἀπερὶ δὲ οὐκ ἐπέχριν. ἐπὶ μὴτὲ κορρεῖσθαι πύκνον ὑπὸ φαίλων, μετὲ ἀσχηνοῖσθαι, &c. H. Calaub.
 39 Ἐβρ.] Pro ἔθραμος legitur etiam ἐθραμον. Henr. Steph.

